דאס אומבאַקאַנטע

פון פיא באַראַכא — איבערזעצט פון שפאניש: פון ה. זאַכאַק

מאַ אין פרוי האָבן זיך איינגעאַר־דענט אין וואַגאָן, ער האָט — נאָכן אויסקייקן אויף דער וואַגאָן־פאַליצע די וואַליזקעס — זיך אָנגעטאָן א גרויען וועגיקאַראָט, און א היטל, האָט פאַר־רויכערט א צינאַר און זיך אויסגעגע־זעצט קוקן גלייכגילטיק אויף דער סטעיריע, זי האָט זיך צוגערוקט צום פענסטער און באַטראַכט דעם האַרב־סטיקן פאַרנאַכט.

פון וואַגאָן האָט זיך געזעען דאָס שטעטעלע ביים ברעג, מיט זיינע פאַרשוואַרצע הייזקעס, וועלכע לוגן צוגעטוליעט איינע צו דער אַנדערער, ווי דאָס וואַלט זיין א שמידה זיך צו פאַרטיידיקן קעגן ווינט.

די זון האָט זיך פאַוואַלינקע אָפּגע־רוקט, זיך דערוויטערטדיק ביסלאַך־ווייז פון דעם שטעטל. זי האָט גע־בלישטשעט מיט א מעטאַלענעם גלאַנץ אויף די שייבן פון די הייזקעס, אין דאָנעזאָם אַרויפגעקראָכן אויף די פייסטקייט שוואַרץ געוואָרענע רוי־ווע, אייגשטיינדיק נאָכדעם ביין מאַטע שפּיץ פון דעם טונקעלן קלויס־טער טורם, און באַלויכטן בלויז דעם אייזערנעם צלם איבער די גלאָקן, דער צלם האָט אויסגעזעען טראַגיזם־פיר־דיק מיט זיין דויטלאַכן בליאַסק אויף דעם גרויען פאָן פון דעם בין־חשמשות.

— מיר וואַרטן שוין צו לאַנג — האָט ער א זאָג געטאָן מיט א שאַרפן מאַדריער אָקצענט, אַרויסלאָזנדיק א טויל מיט רויך אין דער לופט.

זי האָט האַסטיק א דרייַ אַוועק גע־טאָן דאָס קאָפּ, האָט א ווייַלע אַנגע־קוקט דעם מאַן, וועמענס ווייסע, זאָרגי־פעלטע אָפּגעהיטע הענט, זיינען איינ־ציפאַסטיק געווען אין ברייאַנטעגע רינגען און אויסדרייענדיק זיך תיכף צו־ריק צו אים מיט דער פּלייצע האָט זי ווידער גענומען אַרויסקיק דורכן פענ־סטער.

דער וואַקואַל גלאָק האָט געגעבן דעם לעצטן קלאַנג. דער באַן האָט גערירט, פאַטעלאַך, לאַנגזאַם, די קייטן אין איר ווענט האָבן אַרויסגעלאָזט א מין קרעכץ. די רעדער זיינען פאַרבייגע־לאָפן די סטאַנציע מיט א בהלה־דיקן געפילדער און נחמהדיקן חושען און דער לאָקאָמאָטיוו האָט גאַרפייפט גוט־ווי דאָס וואָלט זיין א שמידה צו פאַרטיידיקן קעגן ווינט.

דו זון האָט זיך פאַוואַלינקע אָפּגע־רוקט, זיך דערוויטערטדיק ביסלאַך־ווייז פון דעם שטעטל. זי האָט גע־בלישטשעט מיט א מעטאַלענעם גלאַנץ אויף די שייבן פון די הייזקעס, אין דאָנעזאָם אַרויפגעקראָכן אויף די פייסטקייט שוואַרץ געוואָרענע רוי־ווע, אייגשטיינדיק נאָכדעם ביין מאַטע שפּיץ פון דעם טונקעלן קלויס־טער טורם, און באַלויכטן בלויז דעם אייזערנעם צלם איבער די גלאָקן, דער צלם האָט אויסגעזעען טראַגיזם־פיר־דיק מיט זיין דויטלאַכן בליאַסק אויף דעם גרויען פאָן פון דעם בין־חשמשות.

— מיר וואַרטן שוין צו לאַנג — האָט ער א זאָג געטאָן מיט א שאַרפן מאַדריער אָקצענט, אַרויסלאָזנדיק א טויל מיט רויך אין דער לופט.

זי האָט האַסטיק א דרייַ אַוועק גע־טאָן דאָס קאָפּ, האָט א ווייַלע אַנגע־קוקט דעם מאַן, וועמענס ווייסע, זאָרגי־פעלטע אָפּגעהיטע הענט, זיינען איינ־ציפאַסטיק געווען אין ברייאַנטעגע רינגען און אויסדרייענדיק זיך תיכף צו־ריק צו אים מיט דער פּלייצע האָט זי ווידער גענומען אַרויסקיק דורכן פענ־סטער.

דער וואַקואַל גלאָק האָט געגעבן דעם לעצטן קלאַנג. דער באַן האָט גערירט, פאַטעלאַך, לאַנגזאַם, די קייטן אין איר ווענט האָבן אַרויסגעלאָזט א מין קרעכץ. די רעדער זיינען פאַרבייגע־לאָפן די סטאַנציע מיט א בהלה־דיקן געפילדער און נחמהדיקן חושען און דער לאָקאָמאָטיוו האָט גאַרפייפט גוט־ווי דאָס וואָלט זיין א שמידה צו פאַרטיידיקן קעגן ווינט.

דו זון האָט זיך פאַוואַלינקע אָפּגע־רוקט, זיך דערוויטערטדיק ביסלאַך־ווייז פון דעם שטעטל. זי האָט גע־בלישטשעט מיט א מעטאַלענעם גלאַנץ אויף די שייבן פון די הייזקעס, אין דאָנעזאָם אַרויס